

With prayers of success for our soldiers and a
refuah shleimah to the injured

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the RCK Vayakhel Pekudei 5786

Shabbat Times

17:27

18:24

Issue: 128

This coming Shabbat we will finish reading from the book of Exodus, Shemot, with the reading of Parshiyot Vayakheil and Pekudei.

In addition, we will read from a second Torah scroll, the passage from Parshat Bo that discusses the mitzvot of Rosh Chodesh and Korban Pesach.

The Ramban explains the reason behind why the second of the five books of Moses is called the book of Exodus. It is because the theme of this entire section deals with the forging of the Jewish people and their release from bondage to freedom.

If however, this is indeed the theme, then surely the book of Exodus should end with parshat Beshalach or Yitro, with the revelation at Mt. Sinai, for it was at Mt. Sinai where they gained their independence and identity as Hashem's chosen nation. Why does the book of Exodus continue another five parshiyot, four of which detail the building of the Mishkan, the Tabernacle. What does building the Mishkan have to do with freedom, that it was included in the book of Exodus?

The Ramban explains that leaving the "straits" of Egypt, which on a deeper level represents the confines of one's own earthly limitations and shortcomings, is not complete with the physical leaving from Egypt or even with the acceptance of Torah at Mt. Sinai. The culmination of that process, at which point we can say that we truly left our earthly confines, was when we had grown so high that Hashem came to dwell in our midst.

It is only at the end of parshat Pekudei when, after completing the building of the mishkan, Hashem's presence descends and fills the camp, can we truly write the final chapter of Exodus, for the highest levels attainable by man had finally been achieved!

As beautiful as this idea is, it does not explain the last few pesukim of Pekudei. After describing how the cloud of Hashem's presence filled the mishkan, the Torah adds a few more verses which seem to appear anticlimactic. "And when the cloud of Hashem would ascend from the mishkan, the people would travel and when the cloud would not ascend, the people would not travel." It would have seemed more appropriate to have placed these verses in the book of Bamidbar, which chronicles their wanderings in the desert. What are these final verses doing in the book of Exodus?

Rav Galinsky explains that the highest level of connection to Hashem is not merely when the Divine presence dwells in our midst. The highest of the highest level is when we surrender our own wants and desires to those of Hashem's. Surely the people must have been anxious with anticipation to enter the promised land, a land flowing with milk and honey. Despite this, the last verses teach us that the people surrendered their will and desires to Hashem. "If Hashem's presence lifts off of the mishkan, then we too will lift ourselves up and travel further. If Hashem's cloud does not move, then we too will not move." How could they have been so tranquil and calm about staying put in one place. The Torah tells us in the book of Bamidbar how in 38 years, they only traveled a handful of times. There were times when they were stationed in one location in the desert for years! How did they not go crazy with anxiety and frustration of knowing that they were literally stuck on the road, unable to advance toward their final destination? The answer is that when the Jewish

people are connected to Hashem, then the actual destination is not important, for life is all about the journey!

The purpose of life is not to reach a "finish line." Today, we view living in the land of Israel as a finish line of sorts because we believe that out of all of the places on planet Earth, Israel is the most conducive place for connecting to Hashem. I assume that this is why we made aliyah and left the comforts of chutz la'aretz to face the challenges of living in Eretz Yisrael.

However, the life that the Jewish people had while wandering in the desert was a life of even greater connection to Hashem, for they were living on a miraculous plane of existence. For them, the journey itself held more holiness and more connection than the final destination. Realizing that staying put in some far flung location in a barren desert together with Hashem, was for them, an oasis of spiritual living, kept them tranquil, happy and fulfilled!

This is why these last verses were included in the book of Exodus. Our Exodus started when we went from being slaves to the tyrant Paroah, to becoming true servants of Hashem. However, the full exodus was only achieved when we felt true contentment, living daily with Hashem's presence in our midst, to the degree that the destination no longer mattered.

I find this lesson to be particularly important during these anxious times. On the one hand, we appreciate Hashem's miraculous intervention since the start of the latest Iran war. The fact that so many Amalekites were killed on Shabbat Parshat Zachor, when we read about the mitzvah of eradicating Amalek, was an event that belied the story of Purim itself. The timing of this war and its initial successes were clearly orchestrated from above. But we are growing weary and we are growing anxious. We want to see the finish line already! We want to see the goals and objectives achieved. The daily grind of running to our shelters and the lack of sleep is frustrating us, yours truly included.

We need to try, based on the last verses of the parsha, to be less anxious about the finish line, "When will this war end already?" and rather savor the miracles that Hashem sends us day in and day out.

The destination is not ours to control. In the desert, the Jewish people were powerless to move until the cloud of Hashem moved. They were powerless to stop and rest until the cloud stopped to rest. Once they surrendered their will to that of Hashem's, they no longer cared when they travelled and when they didn't.

If we, too, can realize that the finish line is not ours to control, as this entire war is being orchestrated by Hashem, then we will feel less anxious about the sirens and the shelters and the dragging on of the situation. We will realize that it is not Iran or Hezbollah who are sending us to our shelters, rather it is Hashem. And even if we happen to be living in an old house, without a safe room, requiring us to run into an old decrepit and very uncomfortable bomb shelter, we must realize that we are not sitting there alone. Hashem is with us in the shelter and in the safe rooms.

Let's maximize this difficult situation by surrendering ourselves to Hashem's plan. By doing so, may we find tranquility and hope in the difficult days ahead.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת ויקהל פיקודי התשפ"ו

זמני השבת

17:27

18:24

Issue: 128

להצלחת עם ישראל

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 0584810910

שאלה: בשבת שמוציאים שני ספרי תורה, האם יש להקפיד שהספר תורה השני יהיה על הבימה בזמן אמירת החצי קדיש לאחר שבעה עולים?

תשובה: כן, העולה השביעי יברך את הברכה לאחר הקריאה ('אשר נתן לנו') ואז יניחו את הספר התורה השני על הבימה לצד הספר תורה הראשון, ורק אז יאמרו את החצי קדיש, והטעם הוא כדי שהקדיש יהיה נסוב על שני הספרים, להבדיל בין השבעה עולים בספר הראשון, לעליית המפטיר בספר השני.

שאלה: בהמשך לשאלה הקודמת: האם זה משנה היכן מניחים את הספר תורה השני? מצד ימין לספר תורה הראשון, או מצד שמאל?

תשובה: יש להניח את ספר התורה השני מצד שמאל לספר תורה הראשון, וזאת כדי שספר התורה השני יהיה יותר קרוב לבעל קורא, וכאשר ייגש לקריאת המפטיר, יבכר את ספר התורה הקרוב אליו על פני הספר התורה הרוחק ממנו (שאותו יגביהו), וזאת משום הכלל ההלכתי 'אין מעבירין על המצוות'.

שאלה: אנחנו זוג שעומדים להתחתן בעוד מספר חודשים, והבנו שעניין קריאת הכתובה מתחת לחופה הוא כדי להפסיק בין ברכות האירוסין לברכות הנישואין, ומאחר ואף אחד לא מבין מה שכתוב בכתובה וזה קטע די 'משעמם' אנו שואלים האם ניתן להחליף את קריאת הכתובה באיזה דרשה או שיר, וזה יהיה ההפסק בין ברכות האירוסין לנישואין?

תשובה: אי אפשר. ראשית מנהג ישראל תורה הוא, ונהגו מקדמת דנא לקרוא את הכתובה מתחת לחופה ואין נבטל מנהג חשוב זה במחוי יד? ושנית מנהג קריאת הכתובה בחופה יש בו כמה תועלתיות הלכתיות מעבר ל"הפסק" המדובר, והארכת בזה בתשובה.

והגמרא עונה שכיוון שהנסיעה מהמקום הישן הייתה רק כאשר הענן היה מתרומם, והחנייה במקום החדש גם כן הייתה על פי הענן, הרי זה כאילו שבנו ופירקו באותו המקום.

מסביר ר' חיים שמואלביץ. נתאר לעצמנו אמא שמחזיקה את בנה הקטן, תינוק בן כמה חודשים. היא לוקחת אותו איתה לכמה סידורים, למכולת, לדואר, וחזרה הביתה. בכל הזמן הזה איפה היה התינוק. התשובה היא שבכל הזמן הזה התינוק לא זז. מההתחלה ועד הסוף הוא היה אצל אמא. אמא זה ושינתה מקום, אבל הוא כל הזמן נשאר באותו מקום.

כך גם עם ישראל במדבר. מידי פעם הם היו עוברים מקום, ויסקעו מִיִּטְבַּתָּה ויִּחְנוּ בְּעֵבְרָנָה. אבל באמת כל הזמן הזה הם היו אצל ה', עם ה', לא בעברונה ולא בייטבתה.

מִי יִתְּנֵנִי כִּי־רָחִי קֶדֶם כִּי־מִי אֶל־לִוִּי וְשִׁמְרֹנִי.

בְּהִלּוֹ כְּרוּ עָלַי רֹאשִׁי לְאוֹרוֹ אֶלְךָ חֲשֹׁן.

חזק חזק ונתחזק.

שבת שלום 🌸

שאלה: האם מותר בימים אלו לטלטל בשבת מכשיר נייד בשבת בשביל להיות מעודכן בהתראות המקדימות של האזעקה?

תשובה: ברוב המקרים אין צורך להתיר זאת והיתר בשאלה זו יוביל לזלזול בקדושת השבת.

ואבאר: הרי בבית יש מכשיר נייד שמתריע, וכן בבית הכנסת ניתן להשאיר מכשיר אחד, וכל השאלה היא על הדרך מהבית לבית הכנסת ובחזרה, ובדרך כלל זו דרך יחסית קצרה, וכמו כן ברוב המקרים שומעים את ההתרעות ממכשירים שנמצאים בבתי הסמוכים או מאנשים אחרים שנמצאים ברחוב באותו זמן (לפחות בעיר כמו רעננה) וגם אם לא ישמע את ההתרעה המוקדמת, ישמע את האזעקה עצמה שגם היא נותנת זמן מה כדי להתמגן.

ולכן ההוראה הכללית היא שאין לשאת מכשירים ניידים בשבת, ויש לשמור על קדושת השבת גם בתקופה זו (ולנצל את יום השבת שמאפשר לנו להתנתק מהמכשירים הניידים) ומי שחושב שנצרך לזה במיוחד - יתייעץ עם רב ויקבל הוראה פרטנית בהתאם לנסיבות המיוחדות שלו.

נשהען מוביל את הדרך

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

פרשת פקודי - החודש - חזק

"כִּי עָנָן ה' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם, וְאֵשׁ תִּהְיֶה לַיְלָה בּוֹ לְעִינֵי כָל בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּכָל מִסְעֵיהֶם." אסור לעשות בשבת שום מלאכה. המלאכות שאסור לעשות בשבת הן המלאכות שעשו על מנת לבנות את המשכן. כל פעולה שנצרכה בשביל לבנות את המשכן נאסרה בשבת.

את המשכן היו בונים ומפרקים בכל פעם שעם ישראל היה עובר ממקום למקום. מייטבתה לעברונה הלויים היו מפרקים אותו בייטבתה ובונים אותו במקום החנייה החדש בעברונה.

ולכן אסור בשבת לבנות אוהל כי זו מלאכה שהייתה במשכן, וגם אסור לפרק אוהל.

אבל יש דעה בגמרא שסותר על מנת לבנות במקום אחר פטור. כלומר מי שמפרק אוהל בשביל לבנות אותו אחר כך במקום אחר אינו חייב.

אבל הרי זה בדיוק מה שהיו עושים במשכן. היו מפרקים כדי לבנות במקום אחר.